

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 631/2015
12.11.2015. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Г.П. из М., кога заступају Д.Р. и И.М., адвокати из П., против тужене Републике Србије, МУП, Ресор финансија, кадрова, заједничких и техничких послова из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради оцене законитости престанка радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1366/14 од 27.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1366/14 од 27.05.2014. године и Основног суда у Прокупљу П1 78/14 од 10.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 78/14 од 10.03.2014. године, исправљеном решењем истог суда П1 78/14 од 27.03.2014. године, утврђено је да је решење МУП-а – Ресор финансија, кадрова, заједничких и техничких послова, Управе за заједничке послове 03/2 бр. 118-501/05 од 16.05.2005. године незаконито, те се решење ништи и обавезује тужена да тужиоца врати на послове и радне задатке које је обављао у МУП-у Мерошина до престанка радног односа или на сличне послове и радне задатке са одговарајућом стручном спремом. Истом пресудом је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 236.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1366/14 од 27.05.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда. Истом одлуком обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати 16.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права а затим и допуну ревизије, коју као неблагоприятно поднету Врховни касациони суд није разматрао.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09 и 53/13-УС), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...) и налази да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код тужене на месту помоћника командира ПС у М..Решењем тужене 03/2 бр. 118-501/05 од 16.05.2005. године тужиоцу је престао радни однос применом члана 45. Закона о унутрашњим пословима у вези члана 34. став 1. тачка 2. истог Закона. Приговор тужиоца је одбијен решењем министра МУП-а 01 бр. 6466/05 од 16.08.2005. године. Престанак радног односа је уследио јер је ОЈТ у Прокупљу против тужиоца подигло оптужницу 04.04.2005. године због кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 1. у стицају са три кривична дела фалсификовања службене исправе из члана 248. став 1. КЗ РС и кривичног дела корупције у органима управе из члана 255 б став 1. КЗ РС у стицају са кривичним делом фалсификовања службене исправе из члана 248. став 1. КЗ РС. У кривичном поступку пред Основним судом у Прокупљу тужилац је пресудом К 487/10 од 03.12.2010. године ослобођен од оптужбе да је извршио кривична дела, стављена на терет. Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 581/11 од 06.03.2012. године, првостепена одлука је у делу којим је тужилац ослобођен од оптужбе за кривична дела која се односе на фиктивно раздужење плаћања три мандатне казне у износу од по 600,00 динара, потврђена, а у делу који се односи на издавање службене белешке – записника неистините садржине, преиначена тако што је тужилац оглашен кривим за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 1. КЗ РС и изречена му је условна осуда. По захтеву за заштиту законитости Врховни касациони суд је пресудом Кзз 194/13 од 04.12.2013. године укинуо наведену одлуку Апелационог суда у Нишу и списе вратио на поновно одлучивање. Апелациони суд у Нишу је за кривично дело злоупотребе службеног положаја одбио оптужбу против тужиоца пресудом Кж3 4/14 од 20.01.2014. године због апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Побнијаном одлуком је оцењено да је решење о престанку радног односа донето пре покретања кривичног поступка односно ступања на снагу оптужнице против тужиоца за кривична дела која се гоне по службеној дужности чиме је примењен отказни разлог настао након доношења отказног акта. Применом члана 45. у вези члана 34. став 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима и Ковенције МОП број 158, уз оцену мотива понашања тужиоца критичном приликом, нижестепени судови су поништили првостепено решење о престанку радног односа тужиоца и наложили туженом реинтеграцију тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда побијана одлука је заснована на погрешној примени материјалног права услед чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Решење о престанку радног односа 03/2 бр. 118-501/2005 од 16.05.2005. године тужени је донео на основу члана 64. Закона о радним односима

у државним органима у вези члана 45. Закона о унутрашњим пословима. У процедури престанка радног односа тужилац је сходно члану 71. Закона о радним односима у државним органима имао право на подношење приговора. О приговору тужиоца није благовремено одлучено и другостепена одлука тужене је донета након подношења тужбе. Из списка произилази да је другостепено решење 01 бр. 6466/05 од 16.08.2005. године тужилац примио 02.09.2005. године. Предмет радног спора је коначна одлука о повреди права из радног односа из чега произилази да и другостепена одлука о одбијању приговора, без обзира на време доношења, мора бити обухваћена тужбеним захтевом и пресуђењем. У конкретном случају наведено је изостало и нижестепени судови су погрешно ценили законитост искључиво првостепене одлуке о престанку радног односа.

Побијаном одлуком је правилно наведено да је могућност доношења решења о престанку радног односа запосленима у МУП-у, применом члана 45. у вези члана 34. став 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима установљена са циљем заштите делокруга послова које обавља ова специфична и за државу посебно значајна служба и да коришћење ове могућности подразумева ограничења права појединца ради заштите јавног интереса. Међутим, за оцену законитости одлуке о престанку радног односа није од искључивог и одлучујућег значаја околност донете ослобађајуће и одбајајуће кривичне пресуде јер то аутоматски не значи и да тужилац није учинио повреде радних обавеза и дужности. Наиме, одговорност за кривично дело не искључује дисциплинску одговорност. Код доношења побијане одлуке није у довољној мери оцењено да ли су у време доношења решења о престанку радног односа постојали законом прописани разлози да тужиоцу престане радни однос, односно да ли радње које су тужиоцу стављене на терет представљају такво понашање које би имало карактер теже повреде радних обавеза и дужности из члана 50. Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“ бр. 44/91...106/2003) и члана 59. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91...39/02) важећим у време доношења одлука о престанку радног односа. Стога су нижестепене одлуке морале бити укинуте ради утврђења указаних релевантних чињеница у поновном поступку. Укинута је и одлука о трошковима спора јер зависи од исхода главне ствари.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци решења на основу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**